

Arrest

nr. 298 087 van 30 november 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten,
(...)”*

nationaliteit : Mali

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28.01.2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5 en op 28.10.2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1*. van de wet van 15 december 1980.*

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7. eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. Inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand Betrokkene verklaarde problemen aan zijn rechterbeen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaald een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1. indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene op 28.02.2017 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn. of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. Waar de verzoekende partij stelt dat zij de Franse taal als proceduretaal kiest, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. *RvS* 17 april 2002, nr. 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door de verwerende partij werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 51/4, §1, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10, 11, 23 en 32 van de Grondwet, van de artikelen 6 en 9 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van artikel 7 van de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: richtlijn 2005/85/EG), van de artikelen 3, 4, 8, 13 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) alsook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en “tegenspraak” en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij ook artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en de rechten van verdediging geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Premier grief

L'administration se doit de prendre ses décisions avec toute la minutie nécessaire et suffisante, ce qui implique également pour l'Administration une obligation de prendre connaissance de tous les éléments de la cause, en ce compris non seulement les éléments portés à sa connaissance par le demandeur d'asile mais également en tenant compte de tous les éléments se rattachant à la cause et /ou dont la connaissance est de notoriété publique, e.a. par la diffusion qui en est faite ou en raison du fait que ces informations sont à sa disposition;

Par ailleurs, la motivation doit faire référence aux faits invoqués, doit mentionner les règles juridiques appliquées, et doit indiquer comment et pourquoi ces règles juridiques conduisent, à partir des faits mentionnés, à prendre telle décision.

En outre la loi exige que la motivation soit adéquate, c'est à dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision et que les raisons invoquées doivent être suffisantes pour justifier la décision.

Le principe de bonne administration suppose que dans l'exercice de son pouvoir et de ses compétences de refus, l'administration fasse preuve de la prudence nécessaire et que sa démarche soit raisonnable.

Cette obligation implique que l'organe administratif soupèse les intérêts en présence et que les conséquences défavorables qui résulteraient pour la partie requérante de la décision prise, ne soit pas disproportionnée par rapport aux fins que la décision est censée poursuivre ;

Le requérant n'a pas été entendu préalablement à la prise de l'acte contesté ;

Le requérant a invoqué :

- *Son orientation sexuelle qu'il peut vivre librement en Belgique et l'existence de partenaire en Belgique*
- *Des problèmes de santé corroborés par des documents médicaux*

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 dispose que » lors de la prise d'une décision d'éloignement le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné »,

L'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Le Conseil d'Etat a estimé que « L'autorité doit également veiller lors de la prise d'un [] [ordre de quitter le territoire] à respecter les droits fondamentaux de la personne concernée, comme le prescrit l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent. Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 précité en tenant compte notamment de la vie familiale de la personne concernée.[...] Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique [...] eu égard à la portée qu'a cette mesure » (arrêt n o 253.942 du 9 juin 2022).

S'agissant du partenaire homosexuel du requérant en Belgique, la partie défenderesse n' a pas entendu prendre en considération l'ensemble des éléments visés à l'article 74/13 ;

Elle a entendu examiner sa vie familiale sans entendre le requérant préalablement ni examiner sa situation individuellement ;

La partie adverse mentionne que le requérant n'a pas d'enfant ni de famille en Belgique, sans examiner sa relation amoureuse en Belgique ;

La partie adverse convient que le requérant a des problèmes de santé à la jambe ;

Toutefois elle n'expose pas dans la motivation de l'acte attaqué » comment elle a respecté les exigences de l'article 74/13 » de la loi du 15 décembre 1980 au regard des éléments précités et eu égard à la portée dudit acte ;

dès lors la décision n'est pas suffisamment motivée au regard de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 en combinaison avec le devoir de motivation de la partie adverse ;

en ce qui concerne son état de santé, le requérant avait fait valoir une opération importante au genou et la nécessité de poursuivre de la kiné ainsi eu d'un suivi médical dans la mesure où il n'a pas récupéré toute sa mobilité (cfr annexes) ;

second grief

La motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondement de cet acte ;

Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991 , J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée. '

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Sila motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n o 107.842) ;

La partie adverse, au sens de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, doit tenir compte lorsqu'elle statue de tous les éléments spécifiques de la cause ;

La jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

La question est de savoir si la partie adverse a correctement appliqué des articles 3 et 8 de la convention européenne des droits de l'homme mais également l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

On note :

- la partie adverse a limité son examen l'existence de la famille, à l'exclusion de son partenaire homosexuel;

l'examen manque de minutie;

Il ne ressort pas de la décision entreprise que la partie adverse a examinée de manière individuelle et avec le sérieux et la minutie requise, la situation de la partie requérante et notamment sa situation familiale ;

En effet, la partie adverse se contente d'un examen bâclé et parcellaire ;

Il en ressort que la décision viole l'article huit CEDH, mais également ne tient pas compte des circonstances spécifiques de la situation du requérant dont la partie adverse devait tenir compte, dans un contexte familial très particulier ;

troisième grief

À ce jour la partie requérante n'a pas communiqué le dossier au requérant;

Ce dernier ne pourrait le recevoir dans un délai utile dès lors que la partie adverse se retranche derrière le délai légal de 30 jours pour communiquer son dossier, soit en tout état de cause, au-delà du délai du présent recours, même à le commander le jour-même, ce qui est impossible ;

Il apparaît dès lors que la partie adverse n'a pas entendu respecter les droits de la défense du requérant en refusant de lui communiquer le dossier dans un délai utile ;

Suivant l'article 5.6 du règlement 604/2013, L'État membre qui mène l'entretien individuel rédige un résumé qui contient au moins les principales informations fournies par le demandeur lors de l'entretien. Ce résumé peut prendre la forme d'un rapport ou d'un formulaire type. L'État membre veille à ce que le demandeur et/ou le conseil juridique ou un autre conseiller qui représente le demandeur ait accès en temps utile au résumé. »

L'article 5 de ce règlement vise à offrir aux demandeurs d'asile l'occasion de fournir les informations permettant la correcte application des critères de responsabilité fixés par ledit règlement et d'assurer l'accès de ces demandeurs aux résumés des entretiens réalisés à cette fin (CJUE , 7 juin 2016, dans l'affaire C-63/15). Le législateur de l'Union n'a pas entendu sacrifier la protection juridictionnelle des demandeurs d'asile à l'exigence de célérité dans le traitement des demandes d'asile (voir. en ce sens, arrêt du 29 janvier 2009, Petrosian, c-19/08i point 48).

Suivant l'article 47 de la Charte « Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article. Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter »

Les droits de la défense sont un ensemble de règles visant à assurer un débat loyal et contradictoire, permettant à chaque partie de connaître les griefs et arguments de son adversaire et de les combattre. Le principe du contradictoire vise à garantir, dans le cadre des débats, les droits de la défense. Leur non-respect par l'administration constitue une irrégularité substantielle ;

Comme le souligne la Cour de Justice de l'Union Européenne, «les droits de la défense, qui composent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'union et consacrés par la charte » (CJUE, M.G. contre Pays-Bas, C-383/13, 10 septembre 2013, par.32).

Le service publicité et administration de la partie adverse n'a pas transmis le dossier au requérant de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif de la requérante en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter le pv de police et ses déclarations aux motifs de la décision.

Ainsi jugé par la Cour administrative de Lyon le 7 février 2017 :

« 11. Considérant qu'il résulte de l'instruction que l'avocat de Mme A...B...à demandé la copie du résumé de l'entretien individuel, qui a eu lieu le 23 décembre 2014, par télécopie du 10 mars 2015, soit antérieurement à la date de la décision attaquée du 3 juin 2015 ; qu'il est constant que les services préfectoraux n'ont donné suite à cette demande, ni par l'envoi d'une copie, ni par invitation à venir prendre connaissance surplace du document ; qu'en ne veillant pas à ce que l'avocat de Mme A... B...ait accès en temps utile au résumé de cet entretien, le préfet a méconnu les dispositions du 5 de l'article 5 du règlement

du 26 juin 2013 ; 12, Considérant qu'il ne résulte pas de l'instruction que l'entretien de Mme A..B., n'aurait pas été obligatoire ; que l'avocat de Mme A...B...n'était pas présent lors de cet entretien ; que, suite au refus d'admission provisoire au séjour qui lui a été opposé, Mme A...B...s'est entourée d'un conseil, lequel devait être à même de réunir les éléments permettant de contester utilement la procédure de remise aux autorités allemandes en cours ; que, dans ces conditions, le défaut d'accès en temps utile l'avocat de Mme A..B...au résumé de son entretien individuel, l'a, dans les circonstances de l'espèce, Privée d'une garantie ; 13. Considérant qu'il résulte de tout ce qui précède que le préfet du Rhône n'est pas fondé à se plaindre de ce que c'est à tort que, par le jugement attaqué, le magistrat désigné par le président du tribunal administratif de Lyon a annulé son arrêté du 3 juin 2015 ordonnant la remise de Mme B...aux autorités allemandes .. »

Subsidiairement, l'article 685 de la loi du 11 avril 1994 sur la publicité des actes administratifs ne prévoit qu'un délai de trente jours pour la communication des documents administratifs demandés, même dans le cas où le délai de recours est inférieur ou égal à trente jours, ce qui ne permet pas au demandeur et/ou à son conseil d'y avoir accès en temps utile ;

La décision attaquée a été prise en application du droit de l'Union, et la partie adverse doit respecter les droits tels que contenus dans la Charte, observer les principes et en promouvoir l'application, conformément à ses compétences respectives. Il a en outre été stipulé dans le considérant 39 du Règlement Dublin III que ledit règlement a été établi dans le respect des droits fondamentaux et des principes qui sont reconnus dans la Charte. Selon ce considérant, ce Règlement vise la garantie totale du droit d'asile qui est garanti par l'article 18 de la Charte, et des droits qui sont reconnus aux articles 1, 4, 7, 27 et 47 de celle-ci ;

La Cour souligne également qu'il ne peut y avoir de situation dans lesquels le droit de l'Union s'applique sans que les droits fondamentaux garantis par la Charte ne trouvent à s'appliquer (CJUE, 26 février 2013. no C-617/10, Akerberg, point 21) ;

Par conséquent, les dispositions fondant la décision attaquée doivent être appliquées dans le respect entre autres - du droit à un recours effectif tel que prévu à l'article 47 de la Charte ;

L'article 47 de la Charte, dont la violation est invoquée en termes de requête, dispose comme suit :

« Toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés a droit à un recours effectif devant un tribunal dans le respect des conditions prévues au présent article.

Toute personne a droit à ce que sa cause soit entendue équitablement, publiquement et dans un délai raisonnable par un tribunal indépendant et impartial, établi préalablement par la loi. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter. Toute personne a la possibilité de se faire conseiller, défendre et représenter.

Une aide juridictionnelle est accordée à ceux qui ne disposent pas de ressources suffisantes, dans la mesure où cette aide serait nécessaire pour assurer l'effectivité de l'accès à la justice. »

En vertu de cette disposition, toute personne dont les droits et libertés garantis par le droit de l'Union ont été violés, a droit à un recours effectif en droit. Ce droit s'accompagne de l'obligation pour les États membres, obligation contenue à l'article 19, paragraphe 1, deuxième alinéa du Traité sur l'Union européenne (ci-après : TUE), d'établir les voies de recours nécessaires pour assurer une protection juridictionnelle effective dans les domaines couverts par le droit de l'Union (CJUE 16 mai 2017, *Bedioz Investment Fund*, C-682/15, point 44).

En vertu du principe de collaboration loyale qui découle de l'article 4.3 du TUE, les autorités nationales et par extension les juges nationaux, doivent en outre tenir compte de l'interprétation uniforme qui est donnée au droit de l'Union par la Cour.

Outre la réglementation primaire et secondaire de l'Union, la jurisprudence de la Cour forme ainsi une source à part entière du droit de l'Union. L'interprétation que la Cour donne à une règle de droit de l'Union, en vertu du pouvoir lui conféré par l'article 267 du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, explique et précise, pour autant que nécessaire, la signification et la portée de cette prescription comme elle doit ou aurait dû être entendue et appliquée depuis le moment de son entrée en vigueur (CJUE 13 janvier 2004, *Kühne & Heitz SA*, n° C-453/00, S 21).

La Cour a déjà commenté à plusieurs reprises que ce principe de protection juridictionnelle effective des droits que les justiciables tirent du droit de l'Union, prévu à l'article 47 de la Charte, se compose de différents éléments, dont notamment les droits de la défense, le principe d'« égalité des armes », le droit d'accéder à la justice et le droit de se faire conseiller, défendre et représenter (CJUE, 6 novembre 2012, Otis e.a., C-199/11, point 48 ; CJUE 26 juillet 2017, Moussa Sacko, C-348/16, point 32).

Il a également été rappelé que « l'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (CJUE, 10 septembre 2013, MG c. P-B, C-383/13, 535, CJUE, 5 novembre 2014, Mukarubega c. France, C-166113, S 50).

Le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union, et ce principe doit aussi être respecté par les instances publiques de tous les États membres lorsqu'ils mettent en œuvre le droit de l'Union, même si la réglementation applicable ne prescrit pas explicitement une telle formalité (voir article 51 de la Charte et les commentaires sur la Charte des droits fondamentaux Pb.C. 14 décembre 2007, éd. 303. voir aussi CJUE 18 décembre 2008, C-349/0 ; CJUE 18 décembre 2008, C-349/07, Sopropé, point 38 ; CJUE 22 novembre 2012, c-277/11, MM., point 86 ; CJUE 5 juin 2014, C-146/14 PPIJ, Mahdi, points 44-46).

La copie du dossier ne parviendrait au conseil du requérant, selon la loi sur la publicité susvisée, dans les 30 jours ouvrables, de sorte que les droits de la défense, du contradictoire et à un recours effectif en sont affectés à défaut pour son conseil de pouvoir confronter les éléments du dossier alors que de nombreux problèmes notamment quant à la procédure pénale du requérant ont été soulevés dans le cadre de la requête initiale. Il y a très clairement une disparité entre la partie adverse, le conseil de céans, et son propre conseil dans la mesure où tous deux ont reçu le dossier à l'exclusion de la partie requérante malgré ses demandes ;

La partie adverse demande expressément de ne pas téléphoner concernant ce dossier (sic) ni d'écrire encore, en sorte que le requérant n'a d'autre choix que d'être passif ;

Il a été jugé que : « En privant le conseil de la partie requérante de l'accès en temps utile au résumé de l'entretien individuel « Dublin », la partie défenderesse empêche ce dernier de réunir les éléments nécessaires à la contestation de la décision attaquée, entrave les droits de la défense de la partie requérante et viole une garantie fondamentale instituée par le droit de l'Union dont l'article 5 du Règlement Dublin III constitue l'expression « (cce, n° 213717 du 10.12.2018) ;

Il y a dès lors lieu d'annuler la décision entreprise ;"

3.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen" moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 7, 51/4, §1 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10, 11, 23 en 32 van de Grondwet, van de artikelen 6 en 9 van de richtlijn 2013/32/EU, van artikel 7 van de richtlijn 2005/85/EG, van de artikelen 4, 13 en 14 van het EVRM schendt.

Waar de verzoekende partij in de aanhef van het middel ook nog de schending aanvoert van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig "beginsel van behoorlijk bestuur" kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast het zorgvuldigheidsbeginsel, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van de artikelen 7, 51/4, §1 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 10, 11, 23 en 32 van de Grondwet, van de artikelen 6 en 9 van de richtlijn 2013/32/EU, van artikel 7 van de richtlijn 2005/85/EG, van de artikelen 4, 13 en 14 van het EVRM en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

Het middel is evenmin onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aangezien enerzijds niet *in concreto* wordt uitgelegd op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepaling zou schenden, en er anderzijds op gewezen dient te worden dat dit artikel betrekking heeft op inreisverboden, en de bestreden beslissing geenszins als dusdanig te beschouwen is.

Daarnaast stelt de Raad ook nog vast dat de verzoekende partij zich ook niet dienstig kan beroepen op Verordening 604/2013, daar ook deze Verordening *in casu* niet van toepassing is. De bestreden beslissing is een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming genomen op grond van de artikelen 52/3, §1 en 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en geenszins een overdrachtsbesluit in het kader van de Verordening 604/2013.

3.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat op 28 januari 2020 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en het beroep hiertegen door de Raad werd verworpen, dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Er wordt tevens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en dit als volgt: *"Hoger belang van het kind Betrokkene verklaarde geen In België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Gezins- en familieleven Betrokkene verklaarde geen In België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben. Gezondheidstoestand Betrokkene verklaarde problemen aan zijn rechterbeen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet In het bezit van medische Informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen."* Er wordt tot slot gemotiveerd onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de zes dagen.

De verzoekende partij wijst op haar homoseksuele partner in België en stelt dat de verwerende partij niet alle elementen zoals opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft in overweging genomen, dat de verwerende partij besloten heeft haar gezinsleven te onderzoeken zonder haar voorafgaand te horen en zonder haar individuele situatie te onderzoeken, dat de verwerende partij vermeldt dat zij geen kinderen noch familie heeft in België zonder haar amoureuze relatie in België te onderzoeken, dat de verwerende partij het ermee eens is dat zij gezondheidsproblemen heeft aan haar been, dat zij echter niet verduidelijkt in de motivering op welke wijze zij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gerespecteerd met betrekking tot de voormelde elementen en gelet op de draagwijdte van de bestreden beslissing. De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de motiveringsplicht. Betreffende haar gezondheidstoestand stelt zij dat zij had betoogd dat zij een belangrijke knieoperatie heeft gehad en er noodzaak was aan opvolging door een kinesist alsook een medische opvolging in die mate dat zij niet haar volledige mobiliteit heeft teruggewonnen, zoals blijkt uit de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde stukken. Zij stelt ook nog dat de vraag is te weten of de verwerende partij de artikelen 3 en 8 van het EVRM correct heeft toegepast alsook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij haar onderzoek heeft beperkt tot het bestaan van een familie met uitsluiting van haar homoseksuele

partner, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij op individuele en zorgvuldige wijze haar situatie, en meer bepaald haar familiale situatie, heeft onderzocht. Zij meent dan ook dat de verwerende partij zich tevreden heeft gesteld met een slordig en onvolledig onderzoek, dat hieruit volgt dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt doch hieruit ook blijkt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden van haar situatie waarmee zij gehouden was rekening te houden, in een zeer specifieke familiale context.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij een motivering in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft voorzien. De verzoekende partij is echter van mening dat deze motivering niet ingaat op alle relevante elementen van haar individueel geval en/of niet toelicht op welke wijze voormelde bepaling gerespecteerd wordt met betrekking tot de door haar in haar verzoekschrift aangevoerde elementen.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar en niet heeft gemotiveerd omtrent haar familiale situatie in zoverre het haar amoureuze relatie met haar homoseksuele partner betreft, wijst de Raad erop, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met een homoseksuele partner in België. Gezien het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven met een partner in België niet aannemelijk wordt gemaakt, toont de verzoekende partij geenszins aan met welk gezinsleven de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of omtrent welk gezinsleven zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij het ermee eens is dat zij gezondheidsproblemen heeft aan haar been, dat zij echter niet verduidelijkt in de motivering op welke wijze zij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gerespecteerd met betrekking tot de voormelde elementen en gelet op de draagwijdte van de bestreden beslissing, kan zij niet gevolgd worden. Immers motiveert de verwerende partij niet enkel dat de verzoekende partij problemen heeft aan haar been maar eveneens op welke wijze zij hiermee rekening heeft gehouden. Zij motiveert immers dat de verzoekende partij geen medische documenten heeft neergelegd en het dossier geen medische regularisatieaanvraag bevat waardoor zij niet in het bezit is van medische informatie waaruit zou blijken dat zij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt vooreerst onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

3.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst

de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partij wijst op haar homoseksuele partner in België en stelt dat de verwerende partij besloten heeft haar gezinsleven te onderzoeken zonder haar individuele situatie te onderzoeken, dat de verwerende partij vermeldt dat zij geen kinderen noch familie heeft in België zonder haar amoureuze relatie in België te onderzoeken, dat de verwerende partij haar onderzoek heeft beperkt tot het bestaan van een familie met uitsluiting van haar homoseksuele partner, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij op individuele en zorgvuldige wijze haar situatie, en meer bepaald haar familiale situatie, heeft onderzocht. Zij meent dan ook dat de verwerende partij zich tevreden heeft gesteld met een slordig en onvolledig onderzoek, dat hieruit volgt dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt doch hieruit ook blijkt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden van haar situatie waarmee zij gehouden was rekening te houden, in een zeer specifieke familiale context.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij een amoureuze relatie heeft met haar beweerde homoseksuele partner, doch geenszins verduidelijkt wie haar partner is, noch welke nationaliteit of verblijfsstatus deze partner heeft, nog minder licht zij haar 'amoureuze relatie' met deze vermeende homoseksuele partner verder toe, noch legt zij hiervan stavingstukken voor. Dergelijke elementen blijken ook niet uit het administratief dossier. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

De verzoekende partij toont niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezinsleven met haar vermeende partner op het Belgische grondgebied. Bijgevolg blijkt niet dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen betreffende het familieleven van de verzoekende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezinsleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of waar omtrent de verwerende partij had moeten motiveren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt in dit licht dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.7. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij het ermee eens is dat zij gezondheidsproblemen heeft aan haar been, dat zij echter niet verduidelijkt in de motivering op welke wijze zij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gerespecteerd met betrekking tot de voormelde elementen en gelet op de draagwijdte van de bestreden beslissing, dat zij had betoogd dat zij een belangrijke knieoperatie heeft gehad en er noodzaak was aan opvolging door een kinesist alsook een medische opvolging in die mate dat zij niet haar volledige mobiliteit heeft teruggewonnen, zoals blijkt uit de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde stukken.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij niet enkel motiveert dat de verzoekende partij problemen heeft aan haar been maar eveneens op welke wijze zij hiermee rekening heeft gehouden. Zij motiveert immers dat de verzoekende partij geen medische documenten heeft neergelegd en het dossier geen medische regularisatieaanvraag bevat waardoor zij niet in het bezit is van medische informatie waaruit zou blijken dat zij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Waar de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift stelt dat zij een belangrijke knieoperatie heeft gehad en er noodzaak was aan opvolging door een kinesist alsook een medische opvolging in die mate dat zij niet haar volledige mobiliteit heeft teruggewonnen, zoals blijkt uit de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde stukken, stelt de Raad vast dat uit de stukken die de verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift inderdaad blijkt dat zij een knieoperatie heeft gehad, dat er noodzaak was aan opvolging door een kinesist en medische opvolging, doch dat niet blijkt dat deze informatie nog actueel is. Uit de door de verzoekende partij gevoegde stukken blijkt dat de verzoekende partij op 21 januari 2020, 2 maart 2020, 3 maart 2020, 26 juni 2020 en 4 september 2020 een afspraak had op ‘orthopedie’, dat zij op 18 februari 2020 een afspraak had op ‘radiologie’ en op 11 augustus 2020 op ‘anesthesiologie’, dat zij op 11 augustus 2020 een knieoperatie onderging, dat zij op 20 augustus 2020 een voorschrift kreeg voor kinesitherapiebehandelingen en dat zij van 31 augustus 2020 tot en met 30 september 2020 kinesitherapie volgde alsook dat zij gedurende de rehabilitatie nood had aan ijs om de ontsteking van de knie te verminderen. Daarnaast blijkt uit de stukken ook dat de verzoekende partij van 8 tot 10 augustus 2021 op de dienst abdominale heilkunde via de dienst spoedgevallen werd opgenomen omwille van abdominale pijnklachten, dat er op 8 augustus 2021 laparoscopische appendectomie plaatsvond, dat er een postoperatief verloop is met pijnstilling, dat er een gunstige klinische evolutie is, dat er zich geen problemen meer voordoen en de verzoekende partij het ziekenhuis kon verlaten op 10 augustus 2021 in goede algemene toestand, dat er nog verdere zorgen zijn in de vorm van pijnstilling indien nodig, droge aseptische wondzorg – waarbij de hechtingen niet verwijderd dienen te worden want resorbeerbaar, en waarbij een wondcontrole na 10 dagen wordt gevraagd – en in de vorm van een drie weken durend sport- en hefverbod en tot slot dat er een poliklinische controle op de dienst abdominale heilkunde wordt voorzien over een 2-tal weken bij de huisarts. De verzoekende partij toont met haar betoog en de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde stukken niet aan dat er wel degelijk sprake is van medische informatie waaruit blijkt dat zij, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, in de onmogelijkheid verkeert om te reizen of dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing sprake was van relevante elementen betreffende haar gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij met haar betoog dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat er voor haar een onmogelijkheid bestond gelet op haar gezondheidstoestand om het grondgebied te verlaten waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van actuele elementen betreffende haar gezondheidstoestand die een terugkeer naar herkomstland zouden beletten, waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of waar omtrent de verwerende partij had moeten motiveren.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt in dit licht dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.8. De verzoekende partij maakt met haar betoog aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij niet alle elementen zoals opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in overweging heeft genomen, noch dat niet blijkt dat de verwerende partij op individuele en zorgvuldige wijze haar situatie heeft onderzocht, minstens toont zij met haar betoog niet aan met welke relevante elementen in dit kader de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Betreffende het in rekening nemen van het hoger belang van het kind, wijst de Raad er ter volledigheid nog op dat de verzoekende partij niet aantoont dat dit *in casu* van toepassing zou zijn.

Met haar betoog toont de verzoekende partij, gelet op wat voorafgaat, niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de motiveringsplicht. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een slordig en onvolledig onderzoek of dat de verwerende partij geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden van haar situatie waarmee zij gehouden was rekening te houden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin blijkt in dit kader een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.9. Daarnaast betoogt de verzoekende partij ook nog dat zij niet gehoord is geweest vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, dat zij haar seksuele oriëntatie dewelke zij vrij kan beleven in België en het bestaan van een partner in België had ingeroepen alsook haar gezondheidsproblemen die zij staaft met medische documenten.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog een schending van het hoorrecht wenst aan te voeren wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing.

Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen. Zij beperkt zich immers tot de stelling dat zij haar seksuele oriëntatie dewelke zij vrij kan beleven in België en het bestaan van een partner in België had ingeroepen alsook haar gezondheidsproblemen die zij staaft met medische documenten.

De Raad herhaalt enerzijds dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij een beschermingswaardig gezinsleven heeft met haar partner in België en niet aantoont dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM heeft geschaad en anderzijds dat de verzoekende partij niet aantoont dat er betreffende haar gezondheidstoestand actuele relevante elementen waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden en niet aantoont dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft geschaad.

Betreffende haar stelling dat zij haar seksuele oriëntatie dewelke zij vrij kan beleven in België had ingeroepen, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar seksuele oriëntatie reeds heeft opgeworpen in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming. Uit de beschikking van 28 september 2020 van de Raad, waarnaar verwezen wordt in arrest nr. 243 235 van 28 oktober 2020 van de Raad, blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde voorgehouden homoseksuele geaardheid van de verzoekende partij en dat daar hieraan geen geloof kan worden gehecht, de verwijzing naar de situatie van homoseksuelen in Mali irrelevant is. Er werd aldus reeds nagegaan of dit element een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat, doch geoordeeld dat dit niet zo is. Door enkel opnieuw gewag te maken van haar seksuele oriëntatie dewelke zij vrij kan beleven in België, toont zij niet aan dat er sprake is van nieuwe elementen die zouden aantonen dat alsnog dient geoordeeld te worden dat de verzoekende partij dient te vrezen voor een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook niet aan dat zij, indien zij gehoord was geweest, elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.10. In een derde onderdeel stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij haar het administratief dossier niet heeft overgemaakt/meegedeeld, dat zij dit niet binnen een nuttige termijn kan ontvangen, zelfs indien zij het de dag zelf opvraagt, daar de verwerende partij zich achter een termijn van dertig dagen – zoals voorzien in artikel 6, §5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur zelfs in het geval de beroepstermijn korter is wat een toegang binnen een nuttige termijn niet mogelijk maakt – verstopt om het dossier over te maken, wat in elk geval later is dan de termijn voor het indienen van onderhavig verzoekschrift, dat de verwerende partij aldus de rechten van verdediging heeft geschonden door haar het administratief dossier niet over te maken binnen een nuttige termijn. Zij wijst in dit kader op artikel 47 van het Handvest en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Zij herhaalt dat de verwerende partij haar het administratief dossier niet heeft overgemaakt, waardoor haar rechten van verdediging, haar recht op tegenspraak en op een daadwerkelijk rechtsmiddel erdoor geraakt zijn doordat haar raadsman het pv van de politie en haar verklaringen niet kan aftoetsen aan de motieven van de bestreden beslissing. Zij stelt dat een kopie van het dossier haar raadsman niet zou bereiken binnen de dertig werkdagen, volgens de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, zodat de rechten van de verdediging, de contradictoire procedure en een doeltreffende voorziening in rechte zijn geschonden, aangezien haar raadsman de elementen van het dossier niet heeft kunnen vergelijken, hoewel in het oorspronkelijke verzoekschrift talrijke problemen, met name met betrekking tot verzoekers strafprocedure, aan de orde waren gesteld. Er is duidelijk sprake van ongelijkheid tussen de tegenpartij en haar eigen raadsman, aangezien de verwerende partij het dossier heeft ontvangen en de verzoekende partij niet, ondanks haar verzoeken. Zij stelt dat de verwerende partij haar uitdrukkelijk vraagt om niet over de zaak te telefoneren of te schrijven, zodat zij geen andere keuze heeft dan passief te blijven.

De verzoekende partij wijst aldus op het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en op de rechten van verdediging, die onder meer het recht op tegenspraak en op toegang tot het dossier bevatten.

3.11. Vooreerst wijst de Raad erop dat de beslissing van een administratieve rechtbank in Lyon van 7 februari 2017 en het arrest nr. 213 717 van 10 december 2018 van de Raad, waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, betrekking hebben op het toegang krijgen tot de samenvatting van het persoonlijk onderhoud in het kader van de Verordening 604/2013 zodat de verzoekende partij hiernaar

niet dienstig kan verwijzen. De bestreden beslissing, het weze herhaald, betreft geen beslissing genomen in het kader van voormelde Verordening. Zodoende kan de verzoekende partij evenmin dienstig verwijzen naar artikel 5 of overweging 39 van de Verordening 604/2013.

Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat het totaal onmogelijk was om toegang tot het dossier te krijgen. De verzoekende partij had via de regels inzake passieve openbaarheid van bestuur inzage kunnen vragen in het administratief dossier. Nu niet blijkt, minstens zij niet aantoont, dat de verzoekende partij om inzage heeft verzocht bij de verwerende partij of dat indien zij hierom heeft verzocht de inzage geweigerd of laattijdig ten opzichte van de beroepstermijn toegestaan werd, kan zij niet dienstig aanvoeren dat zij geen toegang had of dat zij de informatie niet kon nagaan.

Daarnaast moet er tevens op worden gewezen dat de advocaat die voor de verzoekende partij verschijnt voorafgaand aan de terechtzitting de gelegenheid had om inzage te nemen in het administratief dossier. Ter terechtzitting geeft de advocaat niet te kennen dat zij het dossier niet heeft kunnen inzien of meer tijd wenst om het dossier in te zien. De advocaat geeft ter terechtzitting ook niet aan dat zij in het administratief dossier nieuwe elementen heeft ontwaard die bijkomend in het verzoekschrift hadden kunnen worden naar voor gebracht indien zij reeds eerder gekend waren. Er kan dan ook niet worden ingezien welk concreet belang de verzoekende partij heeft bij de kritiek dat de geldige beroepstermijn een toegang ten gepaste tijde tot het administratief dossier niet toelaat.

Nog los van de vraag of het daadwerkelijk om een tekortkoming van het bestuur zou gaan, hetgeen *in casu* niet blijkt (zie *supra*), moet derhalve worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit concreet geval niet in haar belangen werd geschaad en dat de verzoekende partij erin is geslaagd om haar rechtsmiddel tegen de thans bestreden beslissing op nuttige wijze aan te wenden.

Waar zij stelt dat haar rechten van verdediging, haar recht op tegenspraak en op een daadwerkelijk rechtsmiddel geschonden zijn doordat haar raadsman, bij gebreke aan het beschikken over een administratief dossier, het pv van de politie en haar verklaringen niet kan aftoetsen aan de motieven van de bestreden beslissing, verduidelijkt zij geenszins om welke motieven van de bestreden beslissing het gaat. Bovendien ziet de Raad niet in welke motieven zouden dienen of kunnen afgetoetst worden aan een pv van de politie, nu nergens in de bestreden beslissing sprake is van vaststellingen door de politie. Hetzelfde kan gesteld worden voor het betoog dat de rechten van de verdediging, de contradictoire procedure en een doeltreffende voorziening in rechte zijn geschonden, aangezien haar raadsman de elementen van het dossier, bij gebreke van kennisgeving hiervan, niet heeft kunnen vergelijken, hoewel in het oorspronkelijke verzoekschrift talrijke problemen, met name met betrekking tot verzoekers strafprocedure, aan de orde waren gesteld. Immers komen in de bestreden beslissing geen motieven voor die betrekking hebben op strafrechtelijke feiten of een strafprocedure van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, wijst de Raad er voorts nog op dat het haar vrij stond om de beroepsmogelijkheden voorzien in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur aan te wenden. Uit deze wet blijkt dat de verzoekende partij haar rechten van verdediging aangaande de problematiek van inzage in het administratief dossier kan laten gelden via de wettelijk voorziene procedure, namelijk door haar grieven te richten tot de 'Commissie voor de toegang tot bestuursdocumenten', met een beroepsmogelijkheid bij de Raad van State.

Waar zij nog stelt dat de verwerende partij haar uitdrukkelijk vraagt om niet over de zaak te telefoneren of te schrijven, zodat zij geen andere keuze heeft dan passief te blijven, beperkt zij zich tot een loutere bewering, die niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier en die zij niet staft ter gelegenheid van haar verzoekschrift. Bovendien doet een dergelijk betoog geen afbreuk aan de vaststellingen dat haar advocaat voorafgaand aan de terechtzitting de gelegenheid had om inzage te nemen in het administratief dossier, doch ter terechtzitting niet aangeeft dat zij in het administratief dossier nieuwe elementen heeft ontwaard die bijkomend in het verzoekschrift hadden kunnen worden naar voor gebracht indien zij reeds eerder gekend waren, dat niet kan worden ingezien welk concreet belang de verzoekende partij heeft bij haar kritiek, dat in dit concreet geval moet vastgesteld worden dat de verzoekende partij niet in haar belangen werd geschaad en dat zij erin is geslaagd om haar rechtsmiddel tegen de thans bestreden beslissing op nuttige wijze aan te wenden.

Een schending van artikel 47 van het Handvest is derhalve niet aangetoond. De verzoekende partij kan zich in dit kader evenmin dienstig beroepen op een schending van het Europeesrechtelijk beginsel van de rechten van de verdediging.

3.12. De verzoekende partij maakt een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER